

Sygn. akt: I C 322/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Majewska-Czajkowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Julia Piątek

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2019 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Ś.

przeciwko Zarządcy Masy Sanacyjnej (...) (...), (...) Spółce Jawnej w restrukturyzacji z siedzibą w G., Zarządcy Masy Sanacyjnej A. B. (1), Zarządcy Masy Sanacyjnej J. B. (1)

o zapłatę

- zasądza solidarnie od pozwanych Zarządcy Masy Sanacyjnej (...) (...), (...) Spółce Jawnej w restrukturyzacji z siedzibą w G., Zarządcy Masy Sanacyjnej A. B. (1), Zarządcy Masy Sanacyjnej J. B. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą w Ś. kwotę 52.523,86 (pięćdziesiąt dwa tysiące pięćset dwadzieścia trzy 86/100) złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.625,51 (dwa tysiące sześćset dwadzieścia pięć 51/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- odstępuje od obciążania powoda pozostałymi kosztami postępowania.

SSO Beata Majewska-Czajkowska

Sygn. akt I C 322/17

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniosło o zasądzenie od pozwanych (...), (...) Spółce Jawnej w restrukturyzacji z siedzibą w G., A. B. (1), J. B. (1) kwoty 192 847, 17 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 12 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanych kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazali, iż strony łączyła umowa o sukcesywną dostawę soli sypkiej do siedziby powoda jako zamawiającego według jego potrzeb. Dostawy miały być realizowane w ciągu 24 godzin od momentu złożenia zamówienia środkami pozwanych jako wykonawcy do siedziby (bazy powoda); w razie niebezpieczeństwa opóźnienia pozwany miał obowiązek zawiadomić o tym fakcie najpóźniej w ciągu 8 godzin od złożenia zamówienia. Pozwany miał nie zrealizować już pierwszego zamówienia i za to powód karą umowną go nie obciążył. Za kolejne przekroczenia terminów dostaw powód naliczał kary umowne za opóźnienie. Ostatecznie strona powodowa złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy. Na dochodzone roszczenie składają się

kwoty: 20 577, 56 zł z tytułu kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia z 3 stycznia 2017 roku; 23 596, 32 zł tytułem kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia z 12 stycznia; 129 706, 78 zł tytułem kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia na sól z dnia 17 stycznia 2017 roku; 3966, 51 zł tytułem zwrotu różnicy ceny kupna u innego dostawcy; 15 000 zł tytułem kary umownej za odstąpienie od umowy.

Pozwani w odpowiedzi wniesli o oddalenie powództwa oraz obciążenie powodowego przedsiębiorstwa kosztami procesu. W uzasadnieniu podnieśli zarzut nieprawidłowego naliczania kar umownych przez co są one rażąco wygórowane, prowadzą do nieuzasadnionego wzbogacenia się wierzyciela. Wnieśli o miarkowanie kary umownej. Podnieśli nadto, iż na skutek toczących się przeciwko pozwanemu przedsiębiorstwu postępowań przed SO w Katowicach doszło do zajęcia rachunku bankowego oraz wierzytelności u innych kontrahentów, co uniemożliwiało przedsiębiorstwu rozliczanie się z kontrahentami.

W toku procesu okazało się, że przed Sądem Rejonowym w Gliwicach toczy się postępowanie w przedmiocie ogłoszenia upadłości pozwanego przedsiębiorstwa oraz pozwanej J. B. (1); SR w Gliwicach postanowieniem z 26 kwietnia 2018 roku (XII Gu 555/17) ustanowił zarząd przymusowy nad majątkiem przedsiębiorstwa i wyznaczył zarządcę przymusowego zaś postanowieniem z 27 września 2018 roku (XII GR 9/18) otworzył postępowanie sanacyjne wyznaczając zarządcę sanacyjnego (ta sama osoba) i odbierając dłużnikowi zarząd własny. Postanowieniem z 6 lipca 2018 roku wezwano do udziału w sprawie zarządcę przymusowego, który podniósł zarzut niewykazania roszczenia; niewskazywania zgodnie z umową terminów realizacji dostaw lecz jedynie wielkości zamówienia; w jednym przypadku podniesiono złożenie zamówienia wyłącznie za pomocą maila, a nie jak przewidywała umowa za pomocą faksu. W sprawie XII Gu 45/18 o ogłoszenie upadłości pozwanego A. B. (1) jako współnika pozwanego przedsiębiorstwa postanowieniem z 7 listopada 2018 roku (XII GR 16/18) otworzono jego postępowanie sanacyjne oraz wyznaczono zarządcę masy sanacyjnej. W sprawie XII Gu 46/18 o ogłoszenie upadłości pozwanej J. B. (1) jako współnika pozwanego przedsiębiorstwa postanowieniem z 24 lipca 2018 roku ustanowiono zarząd przymusowy nad jej majątkiem, a postanowieniem z 5 listopada 2018 roku otworzono jej postępowanie sanacyjne wyznaczając zarządcę masy sanacyjnej. Postanowieniem z 30 października 2018 roku Sąd postanowił wezwać do udziału w niniejszej sprawie zarządcę przymusowego majątku pozwanej J. B. (1) zaś postanowieniem z 20 grudnia 2018 roku wezwano do udziału w sprawie zarządcę masy sanacyjnej pozwanego A. (...) [].

Sąd ustalił:

Dnia 18 października 2016 roku powód zawarł z (...) sp. j. A. B., J. B. z siedzibą w G. umowę, której przedmiotem była dostawa na sezon 2016 – 2017 soli drogowej niezbrylonej dostarczanej luzem z antyzbrylaczem według potrzeb zamawiającego. Ilość zamówienia oszacowano na 2000 ton. Dostawy miały być realizowane sukcesywnie wg potrzeb powoda do 24 godzin od momentu złożenia zamówienia przez zamawiającego faksem. Jeżeli pozwany jako wykonawca nie będzie mógł zrealizować zamówienia na określonych warunkach powinien o tym zawiadomić powoda najpóźniej w ciągu 8 godzin od momentu złożenia zamówienia. Cenę jednej tony soli uzgodniono na 268,14 zł brutto z VAT. Strony przewidziały możliwość naliczenia następujących kar umownych:

- 15 000 zł w razie odstąpienia od umowy przez powoda z powodu okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi pozwany;
- w wysokości 1% wartości brutto zamówionej dostawy soli nie dostarczonej w terminie za każdą rozpoczętą godzinę zwłoki;
- 10% wartości zamówionej dostawy w razie odstąpienia przez wykonawcę od realizacji zamówienia z powodu okoliczności, za które odpowiada zamawiający.

Umowa nadto przyznawała powodowi prawo do zakupu soli od innego dostawcy obciążające różnicą zakupu kosztów wykonawcę w razie braku realizacji dostaw soli w ilości zamówionej przez zamawiającego dłużej niż 12 godzin od upływu terminu realizacji dostawy określonego w umowie. Powód nadto miał prawo potrącić należności wynikające z kar umownych i należności z tytułu zakupu zastępczego soli z płatności należnych pozwanemu. Strony przewidziały

możliwość odstąpienia od umowy w razie wystąpienia istotnej zmiany okoliczności powodującej, że wykonanie umowy nie leży w interesie publicznym czego w chwili zawierania umowy nie można było przewidzieć (par. 7); w takim wypadku pozwany mógł żądać jedynie wynagrodzenia należnego z tytułu wykonania części umowy. Przewidziano nadto prawo rozwiązania umowy w przypadkach dwukrotnego niezrealizowania postanowień umowy w terminie lub dwukrotnej dostawy soli nie spełniającej wymagań SIWZ oraz złożonej oferty, gdy powód nie zdobędzie zleceń dotyczących zimowego utrzymania dróg, zostanie ogłoszona upadłość lub rozwiązanie firmy pozwanego; zostanie wydany nakaz zajęcia majątku pozwanego; pozwany nie rozpoczął realizacji umowy bez uzasadnionych przyczyn oraz nie kontynuuje jej pomimo pisemnego wezwania. Pozwany mógł rozwiązać umowę jeżeli powód zawiadomi go, iż wobec nieprzewidzianych okoliczności nie będzie mógł spełnić swoich zobowiązań umownych wobec wykonawcy.

Dnia 3 stycznia 2017 roku o godzinie 6:54 powód drogą mailową zamówił 125 ton soli. Pozwany o godzinie 9:05 odpowiedział, iż w bieżącym tygodniu dostarczy około 50 ton informując, iż opóźnienia w dostawach soli drogowej są związane z przejściowymi utrudnieniami w dostępności wagonów kolejowych u dostawcy ukraińskiego i białoruskiego, które wynikają z bieżącej sytuacji polityczno – gospodarczej. Ostatecznie zamówienie to zostało zrealizowane częściowo oraz z opóźnieniem: 27 ton dostarczono z 5 godzinnym opóźnieniem, następne 50 ton z 30 – godzinnym opóźnieniem, kolejne 26,16 ton ze 125 godzinnym opóźnieniem. Pismem z 11 stycznia 2017 roku powód naliczył pozwanemu karę umowną w łącznej wysokości 25 647, 59 zł. Za niezrealizowanie dostawy brakujących 21,84 ton naliczono na dzień 11 stycznia na godzinę 14 karę w wysokości 10 131, 91 zł brutto; pismo to doręczono pozwanemu przedsiębiorstwu faksem 12 stycznia o godzinie 9:17. (pismo k. 45). Na dzień 16 stycznia 2017 roku kara za niedostarczenie brakujących 21,84 ton wynosiła 17 158, 61 zł; łączna kara umowna obliczona została na 42 806, 20 zł. Jednocześnie naliczono karę z tytułu różnicy kosztów w cenie zakupu soli u innego dostawcy (powód kupił prawie 100 ton za kwotę 21 980, 59 zł – k. 66) na łączną kwotę 2980,07 zł – łącznie 45 786, 27 zł (k. 51).

Dnia 12 stycznia 2017 roku powód zamówił 100 ton soli; faks z zamówieniem wysłano 12 stycznia 2017 roku o godzinie 15:08 (k. 35). Zamówienie to nie zostało zrealizowane wobec czego powód w piśmie z 17 stycznia 2017 roku oświadczył, iż korzysta z prawa do wykonania świadczenia zastępczego w postaci zakupu 100 ton soli z wolnej ręki; zaś zamówienie należy uznać za anulowane (k. 43). Powód naliczył za niewykonanie tej dostawy karę umowną której wysokość na dzień 17 stycznia 2017 roku na godzinę 8:00 (opóźnienie 88 godzin) wynosiła 23 596, 32 zł; z tytułu kosztów wykonania zastępczego z kolei naliczono karę umowną w wysokości 8326 zł – łącznie 31 922, 32 zł (k. 50).

Kolejne zamówienie na 100 ton zostało złożone 17 stycznia 2017 roku (faks wysłano o 12:31). Powód zrealizował to zamówienie częściowo: dwoma transportami dostarczył łącznie 52,36 ton. Nie dostarczono 47,64 tony. Również i z tego tytułu powód naliczył kary umowne – z tytułu opóźnień w dostawie 52,36 (dwa transporty 26,26 ton oraz 26,10 ton z opóźnieniem odpowiednio 24 godziny oraz 115 godzin) oraz niedostarczenie brakujących 47,64 ton z opóźnieniem 787 godzin łącznie 129 706,78 zł oraz z tytułu wykonania zastępczego (kupna u innego dostawcy) kwotę 3966, 51 zł; naliczono nadto karę umowną za odstąpienie od umowy na podstawie par. 6 ust. 1 lit. 1 umowy w wysokości 15 000 złotych – łącznie 148 673, 29 zł.

Pismem z 10 lutego 2017 roku powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy w trybie natychmiastowym jako podstawę wskazując par. 8 ust. 1 lit. a umowy (dwukrotne nie terminowe zrealizowanie umowy) (k. 52). Z kolei pismem z 21 lutego 2017 roku powód złożył oświadczenie o potrąceniu swoich zobowiązań zobowiązaniami należnymi pozwanej w wysokości 20 947,10 zł z tytułu częściowej noty księgowej (...) – określając wartość swoich zobowiązań na 20 577, 56 zł (kara za niezrealizowanie dostawy z 3 stycznia 2017 roku).

Pismem z 3 kwietnia 2017 roku powód wezwał pozwane przedsiębiorstwo do zapłaty łącznie 192 847, 17 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Na żadaną kwotę składały się 20 577, 56 zł z tytułu kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia z 3 stycznia 2017 roku; 23 596, 32 zł tytułem kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia z 12 stycznia; 129 706, 78 zł tytułem kary umownej za niezrealizowanie w terminie zamówienia na sól z dnia 17 stycznia 2017 roku; 3966, 51 zł tytułem zwrotu różnicy ceny kupna u innego dostawcy; 15 000 zł tytułem kary umownej za odstąpienie od umowy.

(dowody: umowa nr (...) k. 30-31; zamówienia k. 32-38; korespondencja prowadzona między stronami k. 39-45, 48-49; wyliczenie kar umownych k. 50-51 i 55; oświadczenie o rozwiązaniu umowy k. 52 wraz z dowodem doręczenia k. 53; oświadczenia o kompensacie k. 56; przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 58-59; noty księgowe k. 61-65; faktura k. 66; postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia i zawiadomień o zajęciu wierzytelności na rachunkach bankowych k. 82-85; ogłoszenie o zamówieniu dostawy k. 116-118;) Treść wskazanych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną stronę.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu. W poprzednich częściach uzasadnienia zostało precyzyjnie wskazane składniki dochodzonego roszczenia. Można je również pogrupować w inny sposób a mianowicie, że składa się na nie 173 880, 66 zł tytułem kar umownych za opóźnienie w dostawach, 15 000 złotych z tytułu odstąpienia od umowy oraz 3966, 51 zł tytułem pokrycia kosztów kupna soli u innego dostawcy. **Zgodnie z art. 483 oraz 484 Kodeksu cywilnego** można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Dłużnik nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się z zobowiązania przez zapłatę kary umownej. W razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przynoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

W ocenie Sądu za niektóre nie wykonane dostawy kara umowna jest wyliczona nieprawidłowo, w sposób wygórowany, a przez to wyliczona zbiorcza kara umowna za nienależyte wykonanie wszystkich zamówień objętych pozwem jest zawyżona.

Zawyżona w ocenie Sądu jest kara umowna za nienależyte wykonanie zamówienia z 3 stycznia 2017 roku w wysokości 20 577, 56 zł (przed kompensatą 42 806, 20 zł). Według zgromadzonego materiału dowodowego termin dostawy upływał 4 stycznia 2017 roku o godzinie 9:00. Dostawa została zrealizowana w trzech turach: 27 ton w dniu 4 stycznia 2017 roku o godzinie 14: 45, 50 ton w dniu 5 stycznia 2017 roku o godzinie 15:30; 26,16 ton w dniu 9 stycznia 2017 roku o godzinie 14:20 tj. odpowiednio po 5, 30 oraz 125 godzinach. Brakujących 21, 84 ton nie dostarczono i z tego względu na dzień 16 stycznia kara umowna przed kompensatą wynosiła 42 806,20 zł. W ocenie Sądu ten ostatni składnik został obliczony w sposób nieprawidłowy. Zgodnie z umową strona powodowa po 12 godzinach od upływu terminu realizacji dostawy tj. od 4 stycznia od godziny 21 miała prawo do wykonania zastępczego (kupienia soli od innego dostawcy). W ocenie Sądu z chwilą wykonania zastępczej dostawy nie jest możliwe naliczenie kary umownej za opóźnienie, bowiem dostawa zostaje zrealizowana w inny sposób przewidziany w umowie stron.(patrz pośrednio wyrok SN z dnia 6.02.2008r IICSK 428/07). Strona powodowa dołączyła do akt sprawy fakturę z dnia 10.01.2017r. na dostawę 50.9 ton soli u innego dostawcy w związku z brakiem realizacji dostawy przez pozwanych, z kolei faktura na transport tej soli została wystawiona dnia 11.01.2017r. (k 192 i 195 oraz wyjaśnienia zawarte w piśmie procesowym powoda z dnia 25.09.2018r. k 186-187).Mając na uwadze fakt, że z dokumentów zawartych w aktach nie można ustalić dokładnej daty i godziny dostawy soli w ramach zamówienia zastępczego przyjęto, że dostawa nastąpiła 10.01.2017r., pomiędzy dniem wystawienia faktury za zakup soli i dniem wystawienia faktury za jej transport. Licząc czas opóźnienia od 4.01.2017r. uwzględniono pełne doby do godziny 9.00, a zatem 6 dni opóźnienia , co daje 144 godziny. Sąd dokonując takich ustaleń kierował się treścią art. 322 kpc, który daje możliwość zasądzenia odpowiedniej sumy według swojej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy, jeżeli ścisłe udowodnienie żądanie nie jest możliwe lub jest nader utrudnione. Biorąc powyższe pod uwagę kara umowna przed kompensatą winna wynosić 34 083, 36 zł na co składają się kwoty: 1675,87+ 7 883,32+16 088,40+8435,77(k 51akt)Po odjęciu kwoty 20 947zł (nota księgowa k 56), pozostaje kwota 13 136,36 z rozliczenia dostawy z dnia 3.01.2018r., a nie kwota 20 577,56, której domagała się strona powodowa (k 58 akt).

Sąd nie dopatrył się natomiast nieprawidłowości w sposobie obliczenia kary umownej za nienależyte wykonanie zamówienia z 12 stycznia 2017 roku i w tym zakresie powództwo, co do żądanej z tego tytułu kwoty 23 596, 32 podlegało uwzględnieniu w całości.

Za wygórowaną również uznano karę umowną z tytułu nienależyte wykonanej dostawy 100 ton soli z 17 stycznia 2018 roku. Dostawa ta została częściowo zrealizowana w dwóch rzutach 26,26 ton zrealizowanych z opóźnieniem 24 – godzinnym; 26,10 ton z opóźnieniem 115 godzinnym zaś pozostałe 47, 64 do czasu rozwiązania umowy nie dostarczono. Przy czym podobnie jak w przypadku dostawy z dnia 3.01.2017r. i tym razem strona powodowa skorzystała z możliwości dostawy zastępczej. Z dokumentów dołączonych do akt przez powoda wynika, że dostawa brakujących ton nastąpiła 24.01.2017r.(faktura na zakup soli k 209 akt, faktura za transport k 214 akt, dokument pracy sprzętu k 215 i 216 akt, wyjaśnienia strony powodowej w piśmie k 188 akt).Biorąc powyższe pod uwagę i wyżej wskazana argumentację dotyczącą dostawy z 3.01.2017r. kara umowna za opóźnienie w dostawie ostatnich 47,64 ton soli winna wynosić nie 100 532, 88 zł lecz 18 394 zł. Opóźnienie liczone od dnia 18.01.2017r. godz. 13.00 do dnia 24.01.2017r. godz. 13.00 to łącznie 144 godziny(144 x 12 774,19x1%) zaś całość kary umownej za opóźnienie dostawy z dnia 17.01.2018r. to łącznie kwota 41 775, 90 zł(6 435,36+22 738,54+18 394, k 55 akt).

Biorąc powyższe pod uwagę kara umowna z tytułu opóźnienia winna wynosić bez dokonanego potrącenia 99 455, 58 zł. (23 596,32+ 41 775,90+ 34 083,36), a nie jak wynika z treści żądania 173 880,66zł.

Tak wyliczona, zgodnie z postanowieniami umowy kara umowna z tytułu opóźnienia podlegała ocenie pod kątem art.484§2 kc. W niniejszej sprawie nie może znaleźć zastosowania jedna z przesłanek zawartych w treści tegoż artykułu, to jest wykonanie zobowiązania w znacznej części, bowiem jak wynika z akt sprawy zamówienie z dnia 3.01. , 12.01. i 17.01.2017r.dotyczyło dostawy łącznie 325 ton soli, pozwany z tego dostarczył 169,48 ton soli i to co zostało dostarczone było opóźnione. Nie ulega zatem wątpliwości, że większa część zamówienia nie została dostarczona, a pozostała część zamówienia została dostarczona niezgodnie z umową, bo z opóźnieniem. Rozważeniu zatem podlegała druga z przesłanek, czy można mówić o tym, że kara umowna jest rażąco wygórowana. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych pojawia się pogląd, że można mówić o wygórowaniu kary umownej jeżeli jej wysokość odpowiada lub zbliża się do wartości świadczenia, które nie zostało należyte wykonane lub nie zostało w ogóle wykonane. Sąd w niniejszej sprawie podziela takie stanowisko, uznając, że kara umowna , która jest tak wysoka jak wartość świadczenia zmierza w istocie do wzbogacenia jednej ze stron umowy i jej charakter, który ma stanowić swoiste odszkodowanie , ale też element dyscyplinujący ulega zniekształceniu. Dlatego też przychyłając się do podobnego stanowiska judykatury(porównaj wyrok SN z dnia 20.05.1980 I CR 2291/80, wyrok SN z 23.05.2013r. IV CSK 644/12, wyrok SN z 8.08.2008 V CSK 85/08) Sąd w niniejszej sprawie uznał za konieczne miarkowanie kary umownej. Należy podkreślić, że łączna wartość soli zamówionej przez stronę powodową w trzech w/w dostawach wynosiła 87 145 zł, jak już wyżej wskazano wyliczona przez Sąd wysokość kary umownej z tytułu opóźnienia to 99 455,56 zł, zatem wysokość kary umownej przekracza wartość zamówienia. Jednocześnie strona powodowa wskazała, że oprócz różnicy w cenie związanej z dostawami zastępczymi nie poniosła innej materialnej szkody, różnica to kwota ponad 15.000zł z trzech dostaw. Wysokość faktycznie poniesionej szkody również ma znaczenia przy miarkowaniu szkody. Z drugiej strony należało mieć na uwadze szczególny charakter zamówienia i fakt, że bardzo istotne z punktu widzenia interesów zamawiającego miały terminowe dostawy soli. Nie ulega wątpliwości, że to warunki atmosferyczne determinują potrzebę natychmiastowego jej użycia i zabezpieczenia bezpieczeństwa lokalnej społeczności. Istotne opóźnienie może czynić dostawę zbędną, a jej brak zmusza zamawiającego do poszukiwania niezwłocznie innych dostawców. Zapewne właśnie ta okoliczność zadecydował o nałożeniu tak wysokich kar umownych za opóźnienia, na która strona pozwana wyrażała zgodę przystępując do przetargu i zawierając umowę tej treści. Słusznie podnosi strona powodowa , że wszelkie tłumaczenia strony pozwanej dotyczące okresu świątecznego , niemożności uzyskania jednorazowo większej ilości soli nie mogą znaleźć usprawiedliwienia, bowiem były one znane stronie pozwanej już w chwili zawierania umowy i nie były zaskakujące i nieoczekiwane. Podobnie nie można uwzględnić, jako usprawiedliwienia braku płynności finansowej pozwanych, bowiem fakt dokonania zabezpieczenia w innym postępowaniu był znany stronom już w chwili przystępowania do przetargu. Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane okoliczności Sąd uznał, że odpowiednim będzie pomniejszenie kary umownej za opóźnienia o 30 % w stosunku do

tej kwoty, która została wyliczona przez Sąd. Zatem pomniejszając kwotę 99 455,56zł o 30% o trzymujemy kwotę 69 618,69 zł, od tej kwoty należy jednak odjąć to, co już zostało potrącone przez powódkę tj. kwotę 20 947zł (nota księgowa k 56). Ostatecznie z tytułu kary umownej za opóźnienie strona powodowa winna otrzymać kwotę 48 672 zł.

Oddaleniu podlegało powództwo w zakresie zasądzenia kwoty 15 000 złotych tytułem kary umownej z tytułu odstąpienia od umowy z winy pozwanego przedsiębiorstwa. Strony w umowie precyzyjnie rozdzieliły przesłanki odstąpienia od umowy oraz przesłanki rozwiązania umowy, co zostało szczegółowo omówione w poprzedniej części uzasadnienia. Generalnie rzecz biorąc odstąpienie od umowy wchodziło w grę w przypadku kolizji z interesem publicznym jaki powód jako spółka miejska musiała brać pod uwagę. Tymczasem powód oświadczył, że umowę rozwiązuje, ta natomiast okoliczność nie jest, zgodnie z umową stron przesłanką do zasądzenia kary umownej(§6 umowy k 30).

W zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 3960zł z tytułu różnicy pomiędzy ceną zapłaconą za zastępczą dostawę soli , a ceną na jaką umówiły się strony , Sąd uznał je za zasadne w oparciu o § 6 pkt 4 umowy. Dokonano jednak częściowej korekty tej kwoty. Strona powodowa w oparciu o faktury zakupu soli i jej transportu(k 209 i 214 akt, wyliczenia powódki k 188)) wskazała, że różnica w zakupie 47,64 ton nie dostarczonej soli z ostatniego zamówienia z dnia 17.01.20187r.wynosiła 3960zł(83,26złx 47,64). Przy czym koszt transportu 1 tony wskazano 130 zł, tymczasem faktura, jak wynika z pisma strony powodowej dotyczyła 51,26, a nie 47, 64 ton, zatem koszt za jedną tonę to kwota 128zł. Koszt, który poniosła strona powodowa jako różnica w cenie dostawy to kwota 3 852,17zł (221,4 za tonę soli brutto+ 128zł za transport 1 tony brutto= 349zł za tonę brutto, zgodnie z umową koszt tony brutto wraz z transportem to kwota 268,14zł, a zatem różnica na tonie to 80,86 zł x 47,64 = 3 852,17).

W oparciu o dokonane wyżej wyliczenia i uwzględniając miarkowania kary umownej Sąd zasądził łącznie kwotę 52 523,86 zł(48 672+ 3852,17) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie z przyczyn wyżej wskazanych.

Odsetki zasądzono na zasadzie art. 481 Kodeksu cywilnego uwzględniając terminy wskazane w przedsądowym wezwaniu do zapłaty(k 58-60). Wezwanie zostało doręczone 4.05.2017r. z terminem 7 dniowym do realizacji, zatem termin wymagalności roszczenia to 12.05.2017r.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 100 kpc .Powód utrzymał się przy swoim żądaniu w 27,23 % pozwany w 72,76% i w takiej proporcji rozdzielono koszty opłaty od pozwu w wysokości 9 642 zł. Sąd natomiast odstąpił od obciążania strony powodowej kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej uznając, że przemawiają za tym zasady słuszności , bowiem niewątpliwie strona pozwana nie wywiązała się należycie z wykonania umowy i co do zasady strona powodowa miała podstawy do wystąpienia z powództwem, nie mogła przy tym przewidzieć oceny sądu co do zasadności i sposobu miarkowania kary umownej.

SSO Beata Majewska-Czajkowska

1 zarządcą w każdym przypadku jest jedna i ta sama osoba: M. K.;